

Muza

Alina Cristian

Muza

Marea sărută iarăși țărmul ars de soare,
Eu te privesc tăcut și visător din depărtare...
Îți repictez pe pânză, cu grijă zâmbetul cald,
Penelul neobosit, îți conturează ochii tăi de jad.

Ești tu, ființă dragă ce te-ai strecurat în suflet
Și-mi răscolești întreaga viață ca un tunet...
Iar după ploaie, mereu ești curcubeu, speranță,
Ești muza mea, ce în pictură prins-ai viață.

Când lumea te privește iscoditor și-ntreabă,
De ești un spirit rătăcit, venit în grabă,
Eu le răspund zâmbind, că ești reală și trăiești,
În visele mele, în picturile mele și chiar și în povești.

Clipești sfioasă și misterioasă, dând viață picturii,
Ești poezie sacră, ești mama naturii...
Din ochii tăi se nasc îmbrățișări de brațe,
Liane nevăzute mă cuprind ca niște ațe.

Când somnul lin coboară peste gene,
Mi-apari ca în poveștile cu Cosânzene...
Și-alerg să-ți dau viață într-o nouă pictură,
Să pot să îți ating sufletul tău de zână pură.

Și-așa te simt mereu tot mai aproape,
Trăiești și te hrănești cu puritate...
Și te veghez mereu, ca un etern îndrăgostit,
Ca anii să nu te marcheze și să-ți lase sufletul neprihănit.

-10 Februarie 2015-